24/03/2021

Одакле си Ти тачно? – Свештено општежиће Благовести Ормилија

Одакле си Ти тачно?

Свештено општежиће Благовести
Ормилија
Чисти уторак, 16. март 2021. године

*

Крвна група, Rhesus: мартирска – љубави која све даје!

Одакле си ти тачно?

Изјављивао си: Србин, Јелин, Малоазијац, Цариградјанин, Понтијац, Кипранин, Јерусалимљанин, Сиријац, Атињанин, Солуњанин. . . Понекад и Циганин!

Како си постизао да волиш сва та места и све нас?

*

Пре отприлике 50/55 година, као млади јеромонах и студент у Атини, повезао си се са нашим Старцем на Метеорима и отада се никада нисте раставили.

„Оче Атанасије, поиграва душа моја кад само помислим на Вас. . . Носимо Вас у срцу“, пише у свом писму Старац Емилијан 1977. године.

Поигравају и наша срца, срца све Старчеве деце, због твог доласка, у било које време, у било ком тренутку, у било којим околностима!

Увек непредвидив – увек добродошао код нас, увек! Долазио си, слава Богу, много пута, и твој долазак био је велики благослов.

Јеванђеље је било твој живот. Земља живих – твоја земља.

Звао си нас „мутава деца“, а ми смо поигравали од радости.

*

Недељно јутро после Свете Литургије у Требињу. Зграбио си црево из дворишта и испрскао нас све, ради благослова – децу, Игуманију и монахе, вичући гласно: „Нисам вам то ја урадио, мој пријатељ зец вам је то урадио“!!!

Ах, тај твој пријатељ зец – иза кога си добро знао да се кријеш. . . Он ти је скривао твоје боли, трудове, молитве, сузе. . .

Боже Отаца наших. . .
Богородице, надо. . .
Проповедника незнабошцима. . .
Тајанствено примивши заповест. . .
Како су мила насеља Твоја, Господе...

...увек си певао, и ми смо теби певале на српском у нашем храму пре пуно година. А ти, миришући на барут, у стасидији. . . плакао си. . .

Славословља, светковине, саборовања. . .
Свуда и увек присутан уз нас.

*

„Искоришћавале смо те“ онолико колико си нам остављао простора.

Нисмо желеле да одеш.

Једанпут смо се осмелиле и упитале:

– Зашто одлазите?

– Не одлазим никада. Овде сам увек са вама – одговорио си нам.

– Да идемо да целивамо Старца – увек си тражио.

– Благослови, Старче! Дошли смо да нас благословиш!

Затим сте 5/10 минута „ћутали“ сами вас двојица.

– Хвала пуно, Игуманијо! Благодаримо. . .

Благодарење никада није изостајало!

Долазио си увек! Пре и после бомбардовања. Долазио си доста пута и у другим приликама. . . и после нашег „бомбардовања“. Разрасла се наша породица и наша љубав. . .

Накалемио си нас снажно, са свом децом својом, на дрво твога живота.

Сви одважни, храбри – долазили су овде. Мали „мутави “ и велика деца. Долазили су као муња.

Здрави калеми на великом Чокоту. . . и Вино слатко, опојно. . .

Заједништво – Божанско Причешће.

– Преосвећени, ову генерацију ваше деце, чиме сте појили? – питали смо те.

– Сузама, игуманијо, сузама. . .

*

А после?

После је дошло време и ти си почео да се поздрављаш!

Прво си отпоздравио „паметно дете“, оца Серапиона.

После, свог пријатеља и брата, Старца Емилијана.

После, свог другог брата, старијег, замало свог близанца, Митрополита нашег Амфилохија.

Затим и свог Патријарха. . .

*

А после?

После си одлучио, тако једноставно, да прећеш праг који су недавно прешла сва твоја љубљена браћа. Пожелео си то… све си имао спремно. Потрудио си се да и нас спремиш. Трајало је то око два дана, и отишао си у близину Христову.

И сада, одмеравајући, видимо да си нашао „прилику у свом животу“ и поздравио си се са свима нама истог оног дана када је отишао наш Старац. Ниси после више долазио. Стајао си поред његовог узглавља. Певао си му. Донео си му свећу од чистог воска, васкршња јаја, и молитвено пожелео. . .

*

Не рекосмо ништа о томе да си био и јеси велики Богослов, Патролог, Отац… Шта да кажемо ми „мали мутави“?

До поновног сусрета, ако Бог да, Старче, Владико, „Зецу наш“, у каменом светлом обиталишту зеца (λαγομάνδρα) Тврдошу, када као ходочасници још једанпут дођемо.

Приклањамо колена смерно и са љубављу целивамо, шапућући речи које је написао Старац Емилијан у свом писму:

„Грлим Вас. Целивам Ваше руке. Молим се Богу“.

Са јелинског превео Д. Ристић

mitropolija.com